

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 786/21
21.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Александре Спирковске, председника већа, Зорице Јовановић и Драгице Савелјић Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Младен Симић, адвокат из Београда, Вишеградска бр.11/4, против тужене Републике Србије - Министарства одбране – Војне установе “Дедиње”, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, Бирчанинова бр.5, ради исплате, одлучујући о изјављеној жалби тужене против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3933/18 од 10.10.2019. године, исправљене решењем истог суда П1 3933/18 од 12.11.2019. године, у седници већа одржаној 21.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 3933/18 од 10.10.2019. године, исправљена решењем истог суда П1 3933/18 од 12.11.2019. године, у ставу један и два изреке и жалба тужене, у том делу, **ОДБИЈА СЕ**, као неоснована.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење о парничним трошковима, садржано у ставу три изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3933/18 од 10.10.2019. године, исправљене решењем истог суда П1 3933/18 од 12.11.2019. године, у делу којим је обавезана тужена да тужиоцу, на име трошкова поступка, исплати износ од 72.588,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, и жалба тужене, у том делу, **ОДБИЈА СЕ**, као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о парничним трошковима, садржано у ставу три изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3933/18 од 10.10.2019. године, исправљене решењем истог суда П1 3933/18 од 12.11.2019. године, у преосталом делу, и **ОДБИЈА**, као неоснован, захтев тужиоца у делу да се обавезе тужена да тужиоцу исплати законску затезну камату на износ од 72.588,00 динара почев од 10.10.2019. године, као дана пресуђења, до дана извршности пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Образложење

Ставом један изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3933/18 од 10.10.2019. године, исправљене решењем истог суда П1 3933/18 од 12.11.2019. године, обавезана је тужена да исплати тужиоцу, на име оствареног, а незаконито неисплаћеног војног додатка, за период од децембра 2015. године до децембра 2018. године, новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају.

Ставом два изреке обавезана је тужена да у име и за рачун тужиоца на износе из става један изреке пресуде обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО - Филијали Београд, према стопама важећим на дан уплате, за период од децембра 2015. године до децембра 2018. године, у новчаним износима, у вредности, као у њеном садржају.

Ставом три изреке обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 72.588,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, из свих разлога предвиђених чланом 373 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11).

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је, као другостепени суд, нашао:

- жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је у радном односу код тужене. Изведен је доказ вештачењем од стране судског вештака за економско-финансијску област на околност утврђивања разлике између стварно извршене исплате и исплате која би обухватила војни додаток за период потраживања и утврђено је да укупан износ војног додатка од 15% за тужиоца за период потраживања, према решењу за обрачун зараде број 2420-1 од 22.11.2011. године, којим је одређен војни додаток од 15%, износи 137.190,97 динара, и то у месечним појединачним износима као у ставу један изреке ожалбене пресуде. На дати налаз и мишљење судског вештака странке нису имале примедби. Решењем Војне установе "Дедиње" број 35-38 од 04.10.2016. године, тужилац је, као цивилно лице на служби у Војсци Србије – ВУ "Дедиње", распоређен на радно место "...", у Ресторану Клуба ВС "... - Погон "..."

Одсека за укус у ВУ “Дедиње” и признао му је право на војни додатак од 15% на основну плату. Решењем ВУ “Дедиње” број 476-225 од 27.03.2018. године, тужилац је, као цивилно лице на служби у ВУ “Дедиње”, распоређен на радно место “...”, у Ресторану, у Дому гарде у РЈ угоститељски објекти отвореног типа “...”, у Сектору за угоститељске и кантинске услуге и наставио је да обавља исте послове и задатке, тако да тужиоцу, до доношења нове аналитичке процене, плата остаје непромењена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, закључак је првостепеног суда да су тужбени захтеви тужиоца, садржине наведене у ставу један и два изреке ожалбене пресуде, основани, имајући у виду да је чланом 8 став 1 Закона о Војсци Србије прописано да су припадници Војске Србије војна и цивилна лица на служби у Војсци Србије, да је одредбом члана 195 Закона о Војсци Србије прописано да ће услове, начин и поступак трансформације војних установа које обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама до завршетка трансформације уредити Влада, да до ступања на снагу прописа из става 1 овог члана цивилна лица на служби у Војсци Србије запослена у војним установама које обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити задржавају права и обавезе из радног односа према Закону о Војсци Југославије, да је одредбом члана 135 став 2 Закона о Војсци Југославије (“Службни лист СРЈ”, број 43/94, 28/96, 44/99, 74/99, 3/02, 37/02) прописано да војни додатак који припада цивилном лицу у Војсци не може бити већи од 20% од основне зараде. Како је решењем тужене одређено да уз основну плату тужилац има право на војни додатак у износу од 15%, првостепени суд је нашао да је тужена била дужна да обрачунава и исплаћује плату увећану за наведени проценат на име војног додатка, те како тужена није исплаћивала припадајуће увећање на име војног додатка, коју чињеницу је суд утврдио увидом у садржину достављене обрачунске листе, у којој није посебно исказана и вреднована ставка “војни додатак”, и из налаза и мишљења судског вештака, првостепени суд је закључио да је тужена дужна да тужиоцу исплати износе ближе наведене у ставу један изреке ожалбене пресуде, са законском затезном каматом на појединачне месечне новчане износе, почев од првог дана након доспелости потраживања па до коначне исплате, које је тужилац коначно определио на основу налаза и мишљења судског вештака. Камата је досуђена применом одредаба члана 277 став 1 у вези члана 324 став 1 Закона о облигационим односима. Одлуку као у ставу два изреке ожалбене пресуде првостепени суд је донео применом члана 105 став 2 Закона о раду, имајући у виду да се ради о акцесорном потраживању, а да се под зарадом сматра зарада која садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право, дајући за своју одлуку потпуне и јасне разлоге, које прихвата и овај суд, у поступку жалбене контроле.

Наводи жалбе тужене не доводе у сумњу правилност ожалбене пресуде, нити пружају доказе за супротно, при чему је овај суд имао у виду одредбу члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, којом је прописано да ако се пресудом жалба одбија, у образложењу пресуде суд неће детаљно образлагати пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а ожалбена пресуда, супротно наводима жалбе, није захваћена битним повредама

одредаба парничног поступка, на које се, неосновано, у жалби указује.

Наиме, супротно наводима жалбе, ожалбена пресуда не садржи битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је јасна у погледу разлога о одлучним чињеницама и даје потпуне разлоге за усвајање тужбених захтева тужиоца као у ставу један и два изреке.

Неосновано у жалби тужена тврди да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, имајући у виду одредбу члана 228 Закона о парничном поступку, којом је прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе и доказе противника, а суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева, у ком смислу је првостепени суд и поступио, а заступник тужене, иако уредно позван, није приступио на рочиште на коме је главна расправа закључена, те предлога у допуну доказног поступка није имао. С тим у вези, неосновано жалба наводи да судски вештак није јасно одговорио на примедбе тужене. Наиме, према стању у списима, тужена је примила налаз и мишљење судског вештака 25.06.2019. године, на који није имала примедбе, како је и констатовано у образложењу ожалбене пресуде. Осим тога, тужена се није изјаснила ни у односу на тужбени захтев тужиоца коначно опредељен поднеском од 08.07.2019. године у складу са датим налазом и мишљењем судског вештака, који поднесак је заступник тужене примио 30.07.2019. године, а досуђени износи утврђени су управо на основу налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област, на који се позива и образложење ожалбене пресуде.

Неосновано се жалбом тужене указује и на погрешну примену материјалног права, код наведеног чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку, имајући у виду и да жалба потврђује да тужиоцу припада војни додатак од 15%, те је правилно првостепени суд нашао да је тужена дужна да тужиоцу по том основу исплати наведене износе које потражује, као у ставу један изреке ожалбене пресуде, као и да уплати доприносе, применом и правила из члана 295 Закона о облигационим односима.

Без значаја су наводи жалбе који истичу да тужиоцу не припада војни додатак од 20%, с обзиром да тужилац у овој правној ствари потражује исплату припадајућег неисплаћеног војног додатка од 15%, у односу на који жалба даље наводи да је неспорно суд утврдио да тужиоцу припада војни додатак од 15%.

Правилна је и одлука о парничним трошковима, садржана у ставу три изреке ожалбене пресуде (решење), у потврђујућем делу, донета правилном применом члана 153 и члана 154 Закона о парничном поступку, а решење о парничним трошковима, садржано у ставу три изреке ожалбене пресуде, у преосталом делу, преиначено је, с обзиром да камата тече од истека рока за добровољно извршење, односно од дана наступања извршности одлуке, на основу одредаба члана 277 став 1 и члана 324 Закона о облигационим односима, а у вези одредаба члана 345, члана 440 став 1 и члана 366 Закона о парничном поступку и члана 43 Закона о извршењу и обезбеђењу.

Наиме, одредбом члана 277 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе дугује, поред главнице, и затезну камату по стопи утврђеној савезним законом.

Одредбом члана 324 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да дужник долази у доцњу кад не испуни обавезу у року одређеном за испуњење. Одредбом става 2 овог члана да ако рок за испуњење није одређен, дужник долази у доцњу кад га поверилац позове да испуни обавезу, усмено или писмено, вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе.

Одредбом члана 345 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да кад се странци у пресуди налаже извршење неке чинидбе, одредиће се и рок у коме је ову чинидбу дужна да изврши. Одредбом става 3 овог члана да рок за извршење чинидбе почиње да тече наредног дана од дана достављања преписа пресуде странци којој је наложено извршење.

Чланом 440 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да ће суд у пресуди, у парницама из радног односа, којом налаже извршење чинидбе да одреди рок од осам дана за њено извршење.

Одредбом члана 43 став 1 Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да судска одлука која гласи на давање или чињење постаје извршна ако је постала правноснажна и ако је протекао рок за добровољно испуњење обавезе. Рок за добровољно испуњење обавезе тече од када је извршни дужник примио судску одлуку, ако законом није друкчије одређено. Судска одлука у којој је одређен услов за испуњење обавезе постаје извршна кад услов наступи.

Имајући у виду наведено, тужиоцу припада на новчани износ накнаде трошкова парничног поступка, досуђен решењем садржаним у првостепеној пресуди, у ставу три изреке, законска затезна камата од дана извршности пресуде до исплате.

Стога је овај суд преиначио наведено решење у погледу одлуке о законској затезној камати, као у ставу три изреке ове пресуде (решење).

Како тужена није успела у поступку по жалби, осим у незнатном делу одлуке о парничним трошковима, то нема право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом тог правног лека и стога је овај суд, применом одредбе члана 165 став 1 и 2 Закона о парничном поступку, донео одлуку као у ставу четири изреке ове пресуде (решење).

Из наведених разлога, на основу члана 390 и члана 401 тачка 2 и 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Александра Спирковска, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**